

Sygn. akt III U 1162/13

W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Anna Kicman

Protokolant st. sekr. sądowy Katarzyna Maziarczyk - Kotwica

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2014 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy S. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o przeliczenie emerytury

na skutek odwołania S. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 19 sierpnia 2013 r., **znak:** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy S. D. prawo do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury przy przyjęciu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru w wysokości 96,96 % wliczonego z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu zatrudnienia, tj. z lat 1968 – 1977 i 1981 – 1991 i kwoty bazowej z daty wniosku o emeryturę oraz kwoty emerytury według stanu na dzień 1 marca 2013 r. w wysokości 1.627,10 zł, zgodnie z wariantem II pisma Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 20 grudnia 2013 r.

Sygn. akt III U 1162/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 stycznia 2014 r.

Decyzją z dnia 19 sierpnia 2013 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy S. D. prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury.

W podstawie prawnej powołano ustawę z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.)

W uzasadnieniu decyzji odwołano się do treści art. 111 ust. 1 powołanej wyżej ustawy i podano, iż dotychczasowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wnioskodawcy obliczony z okresu 3 kolejnych lat kalendarzowych od 1 stycznia 1983 r. do 31 grudnia 1985 r. wynosi 114,23 % i jest wyższy: od wskaźnika wysokości podstawy wymiaru obliczonego z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury (tj. z lat 1984-2003) – wynoszącego 68,28 %; od wskaźnika obliczonego z 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio

rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie podstawy wymiaru (z lat 1993-2012) – wynoszącego 0 %; od wskaźnika obliczonego z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu zatrudnienia – wynoszącego 80,81 %. Jednocześnie organ rentowy poinformował, iż nie uwzględniono angaży ze stawką godzinową, gdyż trudno ustalić, ile godzin wnioskodawca przepracował w danym miesiącu, roku.

Za okres zatrudnienia na budowie eksportowej od 2 listopada 1987 r. do 17 kwietnia 1989 r. przyjęto wynagrodzenia minimalne, ponieważ druk Rp-7

z dnia 8 marca 1999 r. został wydany przez organ nieuprawniony tj. pełnomocnika (...) Stowarzyszenia (...)

w K.. Organ rentowy wskazał, iż na powyższy okres należy przedłożyć druk Rp-7 z wynagrodzeniami pracownika zatrudnionego, w tym okresie w kraju na takim samym stanowisku z zakładu, w którym wnioskodawca był zatrudniony przed wyjazdem zagranicę. W związku

z powyższym podstawa wymiaru emerytury nie ulega zmianie.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca S. D. wskazując, że nie zgadza się z decyzją organu rentowego odmawiającą mu prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o jego oddalenie.

W uzasadnieniu podniesiono, że wnioskodawca był uprawniony do renty od dnia 22 stycznia 1992 r., a od dnia 21 kwietnia 2004 r. jest uprawniony do emerytury. Wysokość emerytury została ustalona wnioskodawcy według art. 53 ww. ustawy; do ustalenia wysokości emerytury przyjęto wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w wysokości 114,23 % z okresu 3 kolejnych lat tj. od 1983 r. do 1985 r. W dniu 5 lutego 2009 r. ZUS wydał decyzję przeliczającą wnioskodawcy świadczenie -

po uwzględnieniu wynagrodzeń minimalnych w okresach zatrudnienia,

za które nie udowodniono wysokości wynagrodzenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie uległ zmianie. W dniu 9 lipca 2013 r. wnioskodawca wystąpił o przeliczenie emerytury przedkładając angaże z zatrudnienia

w (...). Angaże te (z 13 sierpnia 1971 r. i z 1 marca 1977 r.) potwierdzają wynagrodzenie wnioskodawcy jednakże podawana jest tylko kwota stawki godzinowej (12 zł i 16,50 zł za godzinę). Ponadto przedłożone zostało zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 dokumentujące wysokość osiągniętych wynagrodzeń w latach 1980-1982 i 1986-1991. Organ rentowy nie uwzględnił wynagrodzenia wnioskodawcy z angaży z uwagi

na brak informacji o ilości przepracowanych godzin. Za sporne okresy podstawiono wynagrodzenie minimalne. Organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca odnośnie spornego okresu nie przedstawił dokumentów wymienionych w treści § 21 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r., Nr 237 poz. 1412 tekst jedn.), przedkładając jedynie angaże określające stawkę godzinową wynagrodzenia. Dokumenty te nie dają podstaw do ustalenia rzeczywistego wynagrodzenia wnioskodawcy, gdyż w oparciu o nie brak jest możliwości ustalenia faktycznej liczby godzin przepracowanych przez wnioskodawcę. Brak przy tym innych dokumentów pochodzących od pracodawcy, z których wynikałaby liczba godzin faktycznie przepracowanych przez wnioskodawcę w danym czasokresie (tygodnia, miesiąca). Organ rentowy nie mógł przyjąć wynagrodzenia na podstawie angaży, w których zostały podane stawki wynagrodzenia wnioskodawcy za godzinę. Za ten okres ZUS przyjął wynagrodzenie minimalne pracowników. Odnośnie zaś wynagrodzeń wykazanych w zaświadczeniu Rp-7: wynagrodzenia za lata 1986, 1989

i 1991 różnią się od kwot wykazanych za te lata w legitymacji ubezpieczeniowej. Ponieważ nie było możliwości ustalenia, które kwoty są prawidłowe, przyjęto kwoty niższe (za 1986 z Rp-7, a za 1989 i 1991 z legitymacji ubezpieczeniowej). Przy przeliczaniu świadczenia nie uwzględniono wynagrodzenia wykazanego w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 wystawionym przez Stowarzyszenie (...) w K., zaświadczenie dotyczy okresu pracy na eksporcie od 2 listopada 1987 r. do 17 kwietnia 1989 r. Przechowawca dokumentów nie jest podmiotem uprawnionym do wystawiania zaświadczeń o wysokości wynagrodzenia, może jedynie udostępnić dokumentację źródłową na podstawie której organ rentowy może wyliczyć wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru emerytury. Tym samym organ rentowy nie przyjął wynagrodzeń dowodzonych ww. zaświadczeniem.

Sąd Okręgowy w Przemysłu – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca S. D., ur. (...) złożył wniosek o rentę inwalidzką w lutym 1992 r. Do wniosku dołączył m.in. zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 20 stycznia 1992 r. wystawione przez Zakłady (...) w J., z którego wynikało, że wnioskodawca jest nadal zatrudniony w tym zakładzie pracy od 1 grudnia 1971 r. na stanowisku montera aparatów i układów hydraulicznych. Wskazano, że do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia zostało wybrane wynagrodzenie wypłacone za okres kolejnych 3 lat kalendarzowych z ostatnich 12 lat kalendarzowych, tj. od dnia 1 stycznia 1983 r. do 31 grudnia 1985 r. i wskazano wysokość tego wynagrodzenia. Wskaźnik wysokości wynagrodzenia pracownika wyniósł 114,23 %; legitymację ubezpieczeniową, z której wynika, że wnioskodawca został zatrudniony w Zakładach (...) w J. od dnia 1 grudnia 1971 r., wykazując wysokość zarobków za lata 1982-1987, 1989-1991 – łączny brutto oraz przeciętny miesięczny, wskazano ponadto, że w roku 1988 – urlop bezpłatny oraz ustanie zatrudnienia w miesiącach od stycznia do października 1987 r. i od maja do grudnia 1989 r.

Do ZUS wpłynęło również zaświadczenie pracy na budowie eksportowej z dnia 21 kwietnia 1989 r. wydane przez Przedsiębiorstwo (...) w R., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony na tej budowie od 2 listopada 1987 r. do 17 kwietnia 1989 r., za wynagrodzeniem walutowym 1500-M i złotowym 22.250 zł, na stanowisku ślusarza; pismo Przedsiębiorstwa (...) z dnia 4 czerwca 1980 r., z którego wynikało, że wnioskodawca w dniu 28 maja 1980 r. powrócił do kraju, a był skierowany na budowę eksportową w L. w okresie od dnia 19 lipca 1978 r. do dnia 27 maja 1980 r. Umowa o pracę na budowie eksportowej została rozwiązana w związku z zakończeniem kontraktu.

Decyzją z dnia 27 września 1996 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. przyznał wnioskodawcy rentę inwalidzką 3 grupy inwalidów od 22 stycznia 1992 r. Do ustalenia podstawy wymiaru renty przyjęto wynagrodzenie – dochód – przychód, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 3 lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1983 r. do 31 grudnia 1985 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 114,23 %, a kwota bazowa 666,96 zł. Do ustalenia wysokości emerytury Zakład uwzględnił 28 lat i 9 miesięcy okresów składkowych oraz 2 miesiące okresów nieskładkowych.

Pismem z dnia 20 kwietnia 1999 r. wnioskodawca zwrócił się do ZUS o przeliczenie podstawy wymiaru renty zgodnie z załączonym drukiem Rp-7 – zaświadczeniem o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 8 marca 1999 r. wystawionym przez Pełnomocnika (...) Stowarzyszenia (...) do Spraw (...) w K., w którym wskazano, że wnioskodawca był zatrudniony w okresie od 2 listopada 1987 r. do 17 kwietnia 1989 r. na stanowisku ślusarza i wykazano wysokość wynagrodzenia za lata 1987-1989 podając, że za okres pracy na eksporcie jako wynagrodzenie przyjęto porównawczo od pracownika zatrudnionego w kraju na podobnym stanowisku S. S..

Pismem z dnia 22 kwietnia 1999 r. ZUS poinformował m.in., że wysokość świadczenia nie ulega zmianie i będzie ono wypłacane w dotychczasowej wysokości.

W dniu 9 marca 2004 r. wnioskodawca wystąpił o emeryturę. Do wniosku dołączył m.in.: świadectwo pracy z dnia 15 marca 2004 r. wydane przez Zakłady (...) S.A. w J., z którego wynikało, że wnioskodawca był zatrudniony w tym zakładzie pracy od 1 grudnia 1971 r. do 21 stycznia 1992 r., w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku montera aparatów i układów hydraulicznych, z tym że w okresach od 2 sierpnia 1978 r. do 10 czerwca 1980 r. i od 2 listopada 1987 r. do 1 maja 1989 r. korzystał z urlopu bezpłatnego – oddelegowanie na budowę eksportową.

Decyzją z dnia 29 marca 2004 r. ZUS przyznał wnioskodawcy emeryturę od 21 kwietnia 2004 r., tj. od osiągnięcia wieku. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto podstawę wymiaru renty. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru

wyniósł 114,23 %, kwota bazowa – 666,96 zł. Do ustalenia wysokości emerytury Zakład uwzględnił 29 lat i 2 miesiące okresów składkowych oraz 2 miesiące okresów nieskładkowych.

W dniu 9 lipca 2013 r. wnioskodawca wystąpił z wnioskiem o przeliczenie wymiaru emerytury. Do wniosku dołączył on: zaświadczenie kwalifikacyjne z dnia 13 sierpnia 1971 r., z którego wynikało, że wnioskodawca został zakwalifikowany do VIII kategorii osobistego zaszeregowania według stawki 12 zł za godzinę; angaż z dnia 1 marca 1977 r., z którego wynika, że z dniem 18 lutego 1977 r. wnioskodawcy przyznano stawkę osobistego zaszeregowania w wysokości 16,50 zł za godzinę w VIII kategorii tabeli „C”, a premia według osobistego regulaminu premiowania; zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 4 lipca 2013 r. wydane przez Zakłady (...) S.A. w upadłości w J., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w tym zakładzie pracy od 1 grudnia 1971 r. do 21 stycznia 1992 r. na stanowisku montera aparatów i układów hydraulicznych w pełnym wymiarze czasu pracy oraz wskazano wysokość wynagrodzenia za lata 1980-1982, 1986-1987, 1989-1991.

Zaskarżoną decyzją z dnia 19 sierpnia 2013 r. ZUS odmówił wnioskodawcy prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury.

Dowód – akta emerytalne wnioskodawcy:

- wniosek o rentę inwalidzką z lutego 1992 r.,
- zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 20.01.1992 r. wystawione przez Zakłady (...) w J.,
- pismo Przedsiębiorstwa (...) z dnia 4.06.1980 r.,
- decyzja ZUS O/P. z dnia 27.09.1996 r.,
- pismo wnioskodawcy z dnia 20.04.1999 r.,
- zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 8.03.1999 r. wystawione przez Pełnomocnika (...) Stowarzyszenia (...),
- pismo ZUS z dnia 22.04.1999 r.,
- wniosek emerytalny z dnia 9.03.2004 r.,
- świadectwo pracy z dnia 15.03.2004 r. wydane przez (...) S.A. w J.,
- decyzja ZUS z dnia 29.03.2004 r.,
- wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru emerytury z dnia 9.07.2013 r.,
- zaświadczenie kwalifikacyjne z dnia 13.08.1971 r.,
- angaż z dnia 1.03.1977 r.,
- zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 4.07.2013 r. wydane przez (...) S.A. w upadłości w J.,
- zaskarżona decyzja ZUS z dnia 19.08.2013 r.

Sąd ustalił, że wnioskodawca był zatrudniony w Zakładach (...) w J. od 1 grudnia 1971 r. do 21 stycznia 1992 r. Wnioskodawca został zatrudniony jako spawacz elektryczny i gazowy w kotłowni. Od dnia 1 maja 1973 r. powierzono

mu obowiązki ślusarza remontowego, następnie od dnia 11 czerwca 1980 r. zajmował stanowisko monter aparatów i układów hydraulicznych.

Wnioskodawca otrzymywał angaże, które zalegają w aktach osobowych, a w których określano wysokość jego wynagrodzenia. Z angaży tych wynika, że wnioskodawca otrzymywał: 8 zł/godz. – angaż z dnia 1 grudnia 1971 r., 12 zł/godz. – angaż z dnia 13 sierpnia 1971 r., 14 zł/godz. – angaż z dnia 30 kwietnia 1973 r., 15 zł/godz. – angaż z dnia 2 lutego 1974 r., 16,50 zł/godz. – angaż z dnia 1 marca 1977 r., 18,50 zł/godz. – angaż z dnia 12 czerwca 1980 r., 20 zł/godz. – angaż z dnia 12 sierpnia 1980 r., 21,50 zł/godz. – angaż z dnia 23 października 1980 r., 23,50 zł/godz. – angaż z dnia 3 kwietnia 1981 r., 30 zł/godz. – angaż z dnia 21 sierpnia 1982 r., 32 zł – angaż z dnia 8 września 1983 r., 34 zł/godz. – angaż z dnia 30 sierpnia 1984 r. i z marca 1985 r., 79 zł/godz. – angaż z dnia 31 stycznia 1986 r., 86 zł/godz. – angaż obowiązujący od 1 maja 1987 r., 235 zł/godz. – angaż z dnia 4 maja 1989 r., 610 zł/godz. – angaż z dnia 3 października 1989 r., 1.880 zł/godz. – angaż z dnia 2 września 1990 r., 5.200 zł/godz. – angaż z dnia 2 kwietnia 1991 r.

W okresie od 20 lipca 1978 r. do 10 czerwca 1980 r. wnioskodawca korzystał w zakładzie pracy z urlopu bezpłatnego, ponieważ pracował w tym czasie na budowie eksportowej wL.

Wnioskodawca zwracał się o udzielenie mu urlopu bezpłatnego na okres od 9 lipca 1981 r. do 9 września 1981 r. i zakład pracy udzielił mu takiego urlopu. Z pisma pracodawcy z dnia 18 sierpnia 1981 r. wynika, że urlop ten został skrócony do dnia 19 września 1981 r.

Następnie w okresie od 2 listopada 1987 r. do 2 maja 1989 r. wnioskodawca korzystał z kolejnego urlopu bezpłatnego, ponieważ pracował w tym czasie na budowie eksportowej w N.

Wnioskodawca w Zakładach (...)

w J. pracował w pełnym wymiarze czasu pracy. Zakład pracy funkcjonował w ruchu ciągłym i pracownicy pracowali na 3 zmiany. Przepracowywał on pełną liczbę godzin w miesiącu i roku.

Zachowały się również książeczki wynagrodzeń wnioskodawcy za lata od 1985 r. do 1987 r. i od 1989 r. do 1991 r. wraz z kartami zasiłkowymi, z których wynika wysokość wynagrodzeń wnioskodawcy.

Dowód:

- akta osobowe wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w (...) w J.,
- książeczki wynagrodzeń wnioskodawcy za lata od 1985 r. do 1987 r. i od 1989 r. do 1991 r. wraz z kartą zasiłkową,
- przesłuchanie wnioskodawcy.

Zakłady (...) w upadłości w J. wystawiły zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu pracowników zatrudnionych na takim samym stanowisku, co wnioskodawca za okresy, gdy wnioskodawca przebywał na urlopiach bezpłatnych w związku z pracą na budowach eksportowych, a to: zaświadczenie o zatrudnieniu

i wynagrodzeniu z dnia 7 listopada 2013 r. J. K. zatrudnionego

w zakładach (...) w okresie od 6 marca 1975 r. do 31 grudnia 1998 r.

na stanowisku ślusarza remontowego w pełnym wymiarze czasu pracy

i wskazano przy tym wysokość jego wynagrodzenia za 1998 r.; zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia

7 listopada 2013 r. R. B. zatrudnionego w zakładach (...) w okresie od 16 czerwca 1972 r. do 30 kwietnia 1999 r.

na stanowisku monter instalacji i urządzeń hydraulicznych w pełnym wymiarze czasu pracy i wykazano przy tym wysokość jego wynagrodzenia za lata 1987-1989; zaświadczenie

o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 4 grudnia 2013 r. R. B. zatrudnionego w zakładach (...) w okresie od 16 czerwca 1972 r. do 30 kwietnia 1999 r. na stanowisku monter instalacji i urządzeń hydraulicznych w pełnym wymiarze czasu pracy i wykazano przy tym wysokość jego wynagrodzenia za 1989 r.; zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 4 grudnia 2013 r. J. K. zatrudnionego w zakładach (...) w okresie od 6 marca 1975 r. do 31 grudnia 1998 r. na stanowisku ślusarza remontowego w pełnym wymiarze czasu pracy i wskazano przy tym wysokość jego wynagrodzenia za 1980 r.

Dowód:

- zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawione przez Zakłady (...) w upadłości w dniu 7.11.2013 r. i 4.12.2013 r. – k. 23-24, 32-33.

Na żądanie Sądu ZUS w piśmie z dnia 20 grudnia 2013 r. dokonał wyliczenia wysokości świadczenia wnioskodawcy na podstawie przedłożonych zaświadczeń Rp-7 z dnia 4 grudnia 2013 r. – z wynagrodzeniem zastępczym z lat 1980 i 1989. Za pozostałe okresy przyjęto wynagrodzenia zgodne z dokumentacją znajdującą się w aktach wnioskodawcy. Natomiast w okresach zatrudnienia, za które wnioskodawca nie mógł udokumentować wysokości uzyskanego wynagrodzenia – przyjęto wynagrodzenie minimalne.

Organ rentowy sporządził zestawienie zarobków wnioskodawcy, średniej krajowej i wskaźnika danego roku z lat 1962-1991.

Do wyliczenia wysokości świadczenia zastosowano dwa warianty.

W wariantcie I przyjęto do podstawy emerytury podstawy wcześniej pobieranej renty z tytułu niezdolności do pracy z zastosowaniem uchwały Sądu Najwyższego z października 2002 r. – wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony z okresu wskazanego, tj. z 3 lat – 1983-1985 wynoszący 114,32 % oraz zwaloryzowana podstawa wymiaru z renty i kwota bazowa z daty prawa do emerytury (do wyliczenia części socjalnej). Wyliczona kwota świadczenia z uwzględnieniem waloryzacji na dzień 1 marca 2013 r. wyniosła 1.561,24 zł. W wariantcie II zastosowano wskaźnik wysokości podstawy wymiaru

w wysokości 96,96 % wyliczony z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu zatrudnienia (1968-1977 i 1981-1991)

oraz kwoty bazowej z daty wniosku o emeryturę. Wyliczona kwota świadczenia z uwzględnieniem waloryzacji na dzień 1 marca 2013 r. wyniosła 1.627,10 zł. Wskazano przy tym, że korzystniejszym wariantem wyliczenia wysokości świadczenia jest przyjęcie do wyliczenia podstawy wymiaru wariantu II, z zastosowaniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wyliczonego z 20 lat kalendarzowych i kwoty bazowej z daty nabycia prawa do emerytury, tj. obowiązującej na dzień 21 kwietnia 2004 r.

Wnioskodawca nie zgłosił zastrzeżeń do sporządzonego wyliczenia, zgadzając się na II wariant, jako korzystniejszy, w piśmie z dnia 15 stycznia 2014 r.

Dowód:

- pismo ZUS z dnia 20.12.2013 r. – k. 41-42,

- pismo wnioskodawcy z dnia 15 stycznia 2014 r. – k. 44.

Dokonując powyższych ustaleń, Sąd oparł się na dowodach z dokumentacji zgromadzonej w aktach organu rentowego oraz w toku prowadzonego w sprawie postępowania sądowego. Dowody te korzystają z domniemania prawdziwości zawartych w nich danych z mocy art. 244 i nast. k.p.c., a ich wiarygodność nie została w sposób wystarczający obalona przez żadną ze stron.

Ponadto Sąd przyjął za wiarygodne zeznania wnioskodawcy S. D. uznając je za spójne, logiczne, znajdujące potwierdzenie

w dowodach z dokumentów. Wprawdzie wnioskodawca nie pamiętał kwot wynagrodzeń, czy też dokładnie dat zatrudnienia, przebywania na kontraktach, z uwagi na znaczny upływ czasu, ale okoliczności te były możliwe do ustalenia na podstawie zgromadzonej w sprawie dokumentacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 111 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U.

z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki

na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe

na podstawie przepisów prawa polskiego:

1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku

o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15, mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą

do obliczenia świadczenia (ust. 2 art. 111).

Podstawa wymiaru emerytury lub renty, ustalona na zasadach określonych w ust. 1 i 2, podlega wszystkim waloryzacjom przysługującym do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie tej podstawy (ust. 3 art. 111).

W myśl art. 15 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego

w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę,

z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy (ust. 2a art. 15).

Na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu (ust. 6 art. 15).

Na podstawie § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania

o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r. Nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Zgodnie z art. 194 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w ustawie pozostają w mocy przepisy wykonawcze wydane na podstawie ustaw i dekretu wymienionych w art. 195, jeżeli nie są sprzeczne z przepisami niniejszej ustawy.

Zastosowanie w takiej sytuacji znajdzie rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (t.j. Dz. U. z 1989 r. Nr 11, poz. 63 ze zm.).

Zgodnie z § 10 powołanego rozporządzenia - jeżeli w okresie, z którego wynagrodzenie przyjmuje się do ustalenia podstawy wymiaru, pracownik był zatrudniony za granicą, do ustalenia podstawy wymiaru przyjmuje się za okresy tego zatrudnienia:

1) kwoty, od których za te okresy opłacono składkę na ubezpieczenie społeczne w kraju, albo

2) jeżeli okres zatrudnienia za granicą przypada przed dniem 1 stycznia 1991 r. - kwoty wynagrodzenia przysługującego w tych okresach pracownikowi zatrudnionemu w kraju w takim samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę.

Wnioskodawca S. D. domagał się ustalenia wysokości wynagrodzenia za lata przepracowane w Zakładach (...) S.A. w J., celem przeliczenia emerytury.

W toku prowadzonego w sprawie postępowania dowodowego Sąd zwrócił się do Zakładów (...) S.A. w upadłości w J. o nadesłanie dokumentacji dotyczącej zatrudnienia wnioskodawcy, wysokości wynagrodzenia, jakie wnioskodawca osiągał

w trakcie pracy. Zakład pracy przedstawił: roczne książki wynagrodzeń

za lata od 1985 do 1987 i od 1989 do 1991, w których wykazane są kwoty osiągniętych przez wnioskodawcę wynagrodzeń w danym roku; karty zasiłkowe oraz akta osobowe wnioskodawcy, w których załączają angaże. Ponadto na żądanie Sądu Zakłady (...)

w upadłości w J. wystawiły zaświadczenia o zatrudnieniu

i wynagrodzeniu pracowników zatrudnionych na takim samym stanowisku co wnioskodawca za okresy, gdy wnioskodawca przebywał na urloпах bezpłatnych w związku z pracą na budowach eksportowych.

Na podstawie zgromadzonej dokumentacji możliwe było ustalenie,

jakie wnioskodawca faktycznie uzyskiwał wynagrodzenia w spornym okresie, a ponadto w oparciu o prawidłowo sporządzone zaświadczenia

o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 przyjęto wynagrodzenie zastępcze

dla wnioskodawcy za lata, w których przebywał on na budowie eksportowej.

Na podstawie zgromadzonej dokumentacji ZUS wyliczył dla wnioskodawcy wynagrodzenie za 30 lat zatrudnienia, sporządzając zestawienie zarobków wnioskodawcy, średniej krajowej i wskaźnika danego roku z lat 1962-1991.

Do wyliczenia wysokości świadczenia zastosowano dwa warianty.

W wariantcie I przyjęto do podstawy emerytury podstawy wcześniej pobieranej renty z tytułu niezdolności do pracy z zastosowaniem uchwały Sądu Najwyższego z października 2002 r. - wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony

z okresu wskazanego, tj. z 3 lat – 1983-1985 wynoszący 114,32 % oraz zwaloryzowana podstawa wymiaru z renty i kwota bazowa z daty prawa do emerytury (do wyliczenia części socjalnej). Wyliczona kwota świadczenia z uwzględnieniem waloryzacji na dzień 1 marca 2013 r. wyniosła 1.561,24 zł. W wariantcie II zastosowano wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w wysokości 96,96 % wyliczony z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu zatrudnienia (1968-1977 i 1981-1991) oraz kwoty bazowej z daty wniosku o emeryturę. Wyliczona kwota świadczenia z uwzględnieniem waloryzacji na dzień 1 marca 2013 r. wyniosła 1.627,10 zł. Wskazano przy tym, że korzystniejszym wariantem wyliczenia wysokości świadczenia jest przyjęcie do wyliczenia podstawy wymiaru wariantu II, z zastosowaniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wyliczonego z 20 lat kalendarzowych i kwoty bazowej z daty nabycia prawa do emerytury, tj. obowiązującej na dzień 21 kwietnia 2004 r.

Z przedstawionego wyliczenia okazał się najkorzystniejszy wariant II, z którym zgodził się również wnioskodawca.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci ksiąg wynagrodzeń, kart zasiłkowych, akt osobowych, zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu oraz przesłuchania wnioskodawcy, dał podstawę do przyznania wnioskodawcy prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury przy przyjęciu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru w wysokości 96,96 % wyliczonego z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu zatrudnienia, tj. z lat 1968-1977 i 1981-1991 i kwoty bazowej z daty wniosku o emeryturę oraz kwoty emerytury według stanu na dzień 1 marca 2013 r. w wysokości 1.627,10 zł, zgodnie z wariantem II Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 20 grudnia 2013 r.

Zgodnie z art. 133 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż: od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu, z zastrzeżeniem art. 107a ust. 3.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych wyżej przepisów prawa oraz w oparciu o art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji wyroku.